

25. mar. 1844

FAKTA

Dato:

25. mar. 1844

Sidetæl:

Dagbog B, side 79

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 209

TRANSSKRIFTION

25 Martz

Igaar Aftes (Søndag) døde Thorvaldsen ganske pludseligt i Theatret. – – Hans Død var let og næsten øieblikkelig – i et Nu udblæste Gud det Lys, der saa længe har skinnet klart over det Meste af Verden. Var den Tanke hos ham formastelig: at han vilde ende [overstreget: sit] sin Virksomhed med en Victoria? Han bortkaldtes inden hans Hæder fordunkledes, hvor lykkeligt! En Kunstners Liv var skjønnest, naar han altid døde i sin Kraft. Det har tit forekommet mig beklageligt, at Kunstnere længe overlever deres Kulminationspunct – idet mindste burde de sysselsætte dem paa anden Maade. Jeg synes, jeg kunde tænke mig, at de meddeelte Andre deres Erfaringer og Anskuelser ved Skrifter, eller, uddannede deres Sands for Kunstværker i den Grad, at de blev, hvad Kunstnere næsten aldrig blive, Kritikere – kun maatte de ikke male eller modellere. – Saa døde han dog blandt sine Landsmænd! Nu skal han staae om muligt endnu høiere for os i Mindet, naar Tiden borttager alt det svage, menneskelige, der klæber selv ved den største Mand. Han var en ægte Kunstner, beskeden og mild – han kunde salig dø, thi hans Liv havde baaret Frugter. – En anden Kunstner, langt svagere, men ogsaa med et elskeligt Gemyt, fulgte jeg til Jorden i Thorsdags, det var Adam Müller. – Det er syndigt, jeg veed det, men den, der gaa bort, synes jeg, nyder den høieste Lykke. Timen kommer engang! Gud! er jeg da beredt!

25 Marts

79

Igeen Aften (Lørdag) d. 25. Thorwaldsen ganske pludseligt
i Theatret. — — — — — Hans Død var let og næsten oie-
synlig — i et Næi indbleste Gød det Lys, der saa længe
hav skinnet klart over det Mest af Norden. Var den
Tanke hos ham formastelig: at han vilde endes i sin
Nærsonhed med en Victoria? Han hørte kaldtes inden
hans blede forsinkede, hvor lykkeligt! En Kunstners
Liv var skjønnet, naar han altid lide i sin Kraft.
Det har det forkommen mig betragteligt, at Kunstner
længe overlever deres Kulminationspunkt — i det mindste
fandt de sysselsætte den præcise anden Maade. Jeg synes,
j kunne tænke mig, at de meddelte Andre deres Er-
faringer og Anstuelser ved Skrifter, eller, udsættede
deres Lænde for Kunstværker i den Grad, at de blev,
hvad Kunstnere næsten aldrig blive, Kritikere — kun
maatte de ikke male eller modellere. — Saa døde
han dog blandt sine Lands mænd! Nu skal han
staa om murene enden høiere for os i Minde,
naar Tiden hørteager alt det svage, menneskelige,
der klæber selv ved den største Mand. Han var
en ægte Kunstner, beskeden og mild — han kunde aldrig dø,
hvis hans Liv havde været Frigter. — En anden Kunst-
ner, langt svagere, men ogsaa med et elskeligt Geni,
fulgte j til Jorden i Thorsdags, det var Adam Müller.
— Det er syndigt, j ved det, men de, der gav hørte, synes
j, nyder den største Lykke. Timen kommer engang! Gud! er
j da beredt!